

En Joan M. no pot amagar que gaudeix amb l'exercici lliure de l'advocacia, i que aquesta mateixa vocació que el va dur a fer-se advocat "pensant que era un sistema per poder ajudar la gent interpretant les lleis, analitzant-les i procurant resoldre conflictes", fa que "mai no oblidí que darrere la taula hi ha una persona amb un problema. És el contacte dia a dia amb el client que em continua apassionant." En Joan M. també sap, tanmateix, que la seva filosofia actualment no és del tot compartida: "Avui dia vivim el perill de la massificació i globalització. El contacte personal amb el client es perd a vegades en els grans despatxos multidisciplinars. Al nostre despatx procurem seguir amb el criteri inicial, i tant podem atendre un empresari com una senyora de fer feines que té humitats a casa o que la volen desnonar. Encara em puc permetre el luxe d'atendre diferents tipus de clients, dedicant-hi el temps que sigui necessari, sense pensar forçosament en els honoraris i el benefici que em podrien representar. Estic enamorat de la professió i mantinc la il·lusió vocacional del primer dia, que miro de no perdre renovant-me i mantenint-me en contacte amb l'ensenyament. A cap professió no pots perdre aquest nord, perquè sense vocació una feina no es manté. Mai he estat al torn d'ofici pels honoraris que això em podria representar, sinó simplement perquè crec que tothom té dret a un advocat que es preocupi pels seus problemes."

Les paraules d'en Joan M. traspuen franquesa i optimisme; potser és una excepció dins d'aquest retrat de la justícia que ens descriu la premsa: "En els meus inicis la justícia era un món apassionant en què havíem de lluitar per aconseguir tot de drets que a poc a poc s'han conquerit: que l'advocat fos present a les declaracions dels detinguts, modificacions legislatives, millora de l'estructura judicial... No podem oblidar tota aquesta evolució. Ara bé, també és real el problema de massificació, cal més inversió, més jutges i més infraestructura, en definitiva, dotar millor l'administració de justícia." En Joan M. és conscient que sempre són notícia els fets més negatius: "Sobre el futur del dret i les campanyes de denúncia sobre la situació actual, haig de confessar que personalment sóc molt poc corporativista. M'interessa el dret, l'advocacia i els problemes legals, però en ocasions darrere aquestes campanyes es troben massa interessos econòmics. Oblidem massa sovint que el client és el ciutadà que sofreix uns determinats problemes. Us ho il·lustraré amb les paraules d'un jurista osonenc, Ferrer Sobirana, de finals del segle passat: 'El dret és vida, el dret trepitja la terra'. En llegir aquestes paraules em van quedar gravades perquè només volen dir que hem de ser pràctics i voler resoldre els problemes dels ciutadans amb els mecanismes que ens dona la llei, i hem de fugir de les togues, els cerimonials, la litúrgia i la terminologia feixuga. Un company meu laboralista, el despatx del qual va ser absorbit per un gran bufet, em confessava que al cap d'un any ja no podia més: cada dia havia de comptar hores, complir certa producció i mentrestant s'allunyava del client."

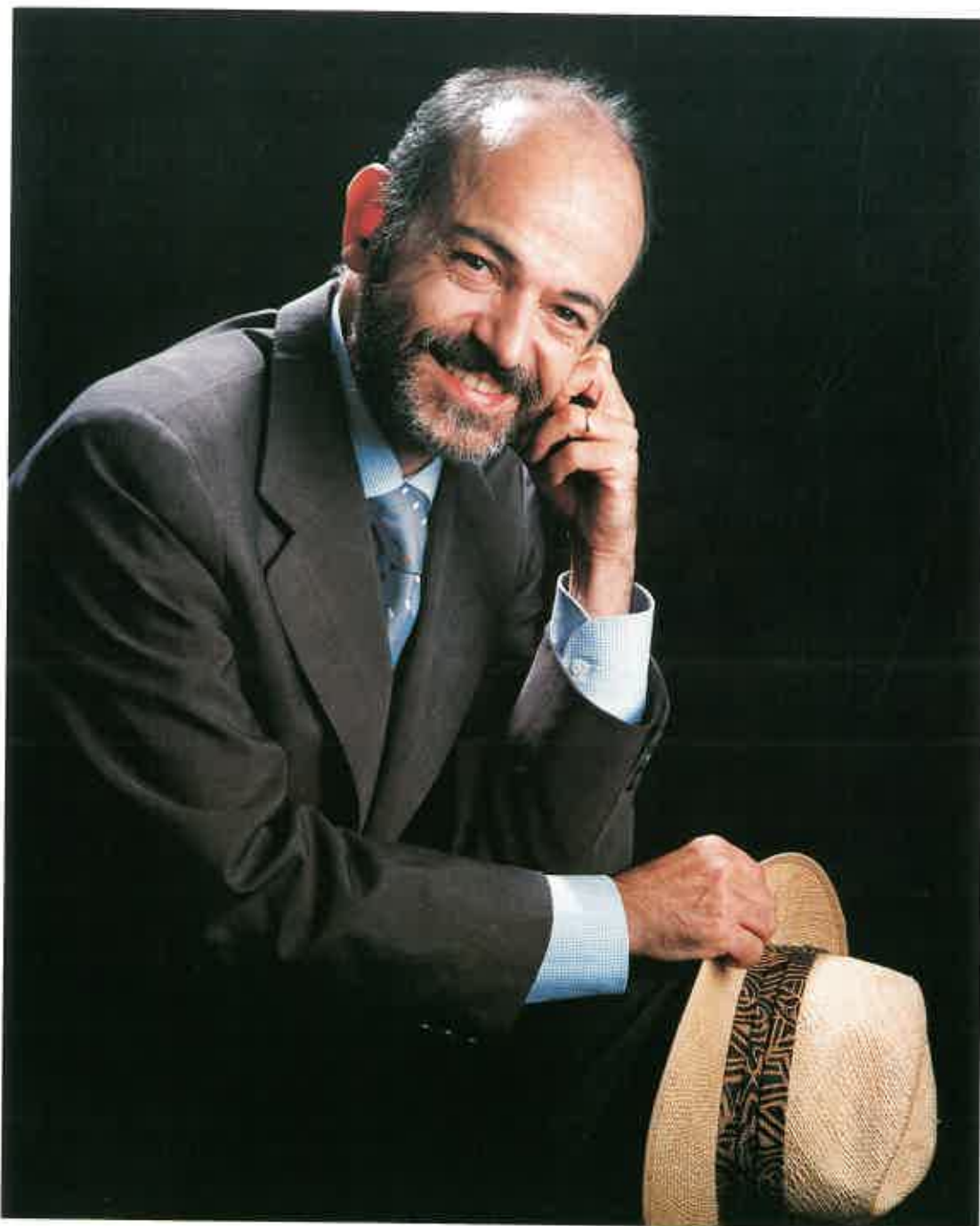
En Joan M. insisteix que els mitjans en fan un gra massa, que a banda dels noms il·lustres que apareixen a les pàgines de la premsa dia sí dia també hi ha "els qui encara creuen en la manufactura del dret. La pro-

fessió està extremadament mercantilitzada i el sentit comú que hi manca es troba mediatitzat pels interessos econòmics. A més, també ha anat desapareixent aquella manera de fer d'abans, de respecte i col·laboració entre professionals, i avui sovint es viu la professió com un acte en certa manera rapinyaire. Per això dic que s'ha perdut la manufactura i la manera de fer d'abans."

Aquesta tradició, però, s'ha conservat al despatx d'en Joan M., on dos socis i altres col·laboradors es dediquen al "dret privat civil, mercantil i bancari, des d'assessorament a entitats de crèdit, societats, cooperatives i altres entitats, fins a problemes puntuals de compravenda, herències i matrimonis. Els assumptes de caire matrimonial, però, els tractem de manera més tangencial, ja que és criteri del nostre despatx procurar tramitar els procediments de separació i divorci de mutu acord entre les parts. És la nostra manera de fer, tal i com expliquem al client. Ens interessa més que res actuar de part medidora, intentem ser pràctics, i els plets no són necessàriament pràctics. La voluntat del nostre despatx és procurar evitar la confrontació judicial, per això en moltes ocasions aconsellem al client que ve disposat a arribar fins allà on la llei li ho permeti, que potser li pot ser més beneficiós evitar la via judicial. Entenc que és bo que l'advocat utilitzi criteris d'equitat i procuri defugir l'excessiva judicialització dels assumptes."

Aquest advocat d'idees tan clares ha begut de les fonts del dret dels anys 70, "en què tot de personatges extremadament abocats a la lluita pels drets civils dels ciutadans muntaven despatxets arreu. Aquests, també, van ajudar a crear el substrat d'una societat civil, que avui cohesionava la democràcia. Va ser la tasca muda i constant dels qui, sense ser màrtirs, van crear un pòsit que avui dona els seus fruits. Joves advocats, professors universitaris, molta gent compromesa treballava dia a dia per tal de provocar que el legislador s'adonés que la voluntat popular demanava una reforma legislativa progressista, en tots els seus àmbits." En Joan M. somriu quan recorda que l'any 1976 "vam muntar una coordinadora d'advocats populars que es preocupava pels interessos de persones de classes mitjana-baixa. Una idea que avui faria riure però que segur que aleshores va ser efectiva. Volíem, en definitiva, evitar que el legislador imposés unes lleis que solament afavorien uns quants. El dret també és, a fi de comptes, un instrument de poder..."

Amb la il·lusió d'aquells inicis en Joan M. ens explica que havia estat un estudiant de dret que tenia molta il·lusió per aprendre i fer pràctiques: "Vaig tenir la sort, quan era estudiant dels últims anys de carrera, de fer pràctiques en el despatx de l'advocat Pintó. S'aprenia moltíssim. Només per sentir-lo parlar ja pagava la pena. Més tard, vaig estar també amb dos deixebles i col·laboradors seus -Felip Portabella i Màrius Miró- de qui vaig aprendre tot i més i amb qui sempre estaré en deute. Recordo amb molta estima tots els mestres que he tingut, però Pintó és qui més em va impressionar. El dia que vaig guanyar el meu primer plet, me'l vaig trobar casualment als jutjats, i li ho vaig comentar. Per tota resposta em va dir: 'Felicitats, però recorda que, per guanyar-ne, també se n'han de perdre, de plets'. Quanta raó tenia!"

“Crec en la manufactura de dret malgrat que la professió avui està molt mercantilitzada”

Joan Maria Pinyol - Barcelona (Barcelonès)